Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

av den 25 juli 1978

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(78/686/EEG)

(EGT L 233, 24.8.1978, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989	L 341	19	23.11.1989
►**M2**	Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990	L 353	73	17.12.1990

Ändrat genom:

►**A1**	Anslutningsakten för Grekland (*)	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Anslutningsakten för Spanien och Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(anpassad genom rådets beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG)	L 1	1	1.1.1995

(*) Denna rättsakt finns inte publicerad på svenska.

▼B

RÅDETS DIREKTIV

av den 25 juli 1978

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(78/686/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 49, 57, 66 och 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [1],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [2], och

med beaktande av följande.

Enligt fördraget är all särbehandling som grundar sig på nationalitet när det gäller rätten att etablera sig och tillhandahålla tjänster förbjuden fr.o.m. övergångsperiodens utgång. Principen om sådan behandling som grundar sig på nationalitet förekommer särskilt vid beviljande av de tillstånd som krävs för att vara verksam som tandläkare samt vid inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ.

Det förefaller ändå önskvärt att vissa bestämmelser införs för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster när det gäller verksamhet som tandläkare.

Enligt fördraget får medlemsstaterna inte bevilja någon form av stödåtgärder som skulle kunna snedvrida etableringsvillkoren.

I artikel 57.1 i fördraget föreskrivs att direktiv skall utfärdas för ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis; syftet med detta direktiv är att erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare för att göra det möjligt att påbörja och utöva verksamhet som tandläkare och att erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister.

När det gäller utbildningen av specialister bör ett ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis genomföras, om dessa bevis utan att utgöra ett villkor för att påbörja verksamhet som specialist ändå utgör ett villkor för att använda specialisttiteln.

I betraktande av de skillnader som finns mellan medlemsstaterna när det gäller antalet specialiteter inom tandläkaryrket samt utbildningens art och längd för dessa specialiteter bör vissa samordningsbestämmelser fastställas för att göra det möjligt för medlemsstaterna att fullfölja det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis; denna samordning har genomförts i rådets direktiv 78/687/EEG av den 25 juli 1978 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som tandläkare [3].

Då syftet med den samordning som avses ovan inte har varit att harmonisera alla föreskrifter i medlemsstaterna om utbildning av specialister, bör åtgärder vidtas för ett ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som inte är gemensamma för alla medlemsstater, utan att detta utesluter möjligheten till senare harmonisering inom detta område; det har i detta sammanhang ansetts vara nödvändigt att begränsa erkännandet av

(1) EGT nr C 101, 4.8.1970, s. 19.
(2) EGT nr C 36, 28.3.1970, s. 17.
(3) EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 10.

▼B

utbildnings-, examen- och andra behörighetsbevis för specialister till att endast omfatta de medlemsstater där sådana specialiteter är kända.

Då ett direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis inte nödvändigtvis innebär likvärdighet när det gäller den utbildning som dessa bevis avser, bör rätten att använda yrkestitlar på grundval av utbildningen endast vara tillåten på språket i den medlemsstat som är ursprungsland eller senaste hemvistland.

För att underlätta tillämpningen av detta direktiv för de nationella myndigheterna får en medlemsstat föreskriva att den person som uppfyller utbildningsvillkoren enligt detta direktiv samtidigt med de bevisen skall förete ett intyg från de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet som visar att dessa bevis är de som avses i direktivet.

När det gäller tillhandahållande av tjänster är det ganska klart att det krav på inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ som är förknippat med utövandet av en stadigvarande verksamhet i den medlemsstat som är värdland utgör ett hinder för den som vill tillfälligt tillhandahålla tjänsten i fråga i det landet; detta krav bör därför upphävas. Under sådana förhållanden bör emellertid tillsyn garanteras över det yrkesansvar som faller inom dessa yrkesorganisationers eller organs verksamhetsområde; därför bör det med tillämpning av artikel 62 i fördraget erbjudas en möjlighet att ålägga personen i fråga att till den behöriga myndigheten i värdlandet inkomma med särskilda uppgifter som hänför sig till tillhandahållandet av tjänster.

När det gäller kraven på god vandel och gott anseende bör skillnad göras mellan de krav som ställs för att påbörja verksamhet inom yrket och de krav som skall uppfyllas för att få utöva yrket.

När det gäller verksamhet som anställd tandläkare fastslås inte några särskilda bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen [1] som hänför sig till god vandel eller gott anseende, yrkesansvar eller användningen av yrkestitlar; beroende på den enskilda medlemsstaten tillämpas eller får dessa regler tillämpas på såväl anställda som självständigt verksamma yrkesutövare; verksamhet som tandläkare är eller kommer att i samtliga medlemsstater bli underkastad krav på innehav av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för tandläkare; denna verksamhet utövas såväl av anställda som självständigt verksamma yrkesutövare eller av samma personer omväxlande som anställd eller som självständigt verksam yrkesutövare under deras yrkeskarriär; för att i möjligaste mån uppmuntra dessa yrkesutövares fria rörlighet inom gemenskapen förefaller det nödvändigt att utvidga detta direktiv till att även omfatta anställda tandläkare.

Tandläkaryrket är ännu inte organiserat i Italien; det är därför nödvändigt att bevilja Italien ytterligare tidsfrist för att erkänna de examensbevis för tandläkare som utfärdas i de övriga medlemsstaterna.

Detta innebär dessutom att innehavare av ett bevis om läkarexamen som utfärdats i Italien inte kan förvärva ett intyg som uppfyller kraven i artikel 19 i detta direktiv.

Det är därför nödvändigt att uppskjuta Italiens skyldighet att erkänna examensbevis, som utfärdats av de övriga medlemsstaterna, och medlemsstaternas skyldighet att erkänna de examensbevis som utfärdats i Italien enligt artikel 19.

---

[1] EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 2.

▼B

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

RÄCKVIDD

Artikel 1

Detta direktiv skall tillämpas på verksamhet som tandläkare enligt den definition som ges i artikel 5 i direktiv 78/687/EEG och som utövas under följande titlar:

— *I Tyskland*
”Zahnarzt”.

— *I Belgien*
”licencié en science dentaire/licentiaat in de tandheelkunde”.

— *I Danmark*
”tandlæge”.

— *I Frankrike*
”chirurgien-dentiste”.

— *I Irland*
”dentist, dental practitioner or dental surgeon”.

▼M1

— *I Italien*
”odontoiatra”.

▼B

— *I Luxemburg*
”médecin-dentiste”.

— *I Nederländerna*
”tandarts”.

— *I Storbritannien*
”dentist”, ”dental practitioner” or ”dental surgeon”.

▼A1

— *in Greece:*
”οδοντίατρος ή χειρούργος οδοντίατρος”.

▼A2

— *i Spanien:*
”Licenciado en Odontología”.

— *i Portugal:*
”médico dentista”.

▼A3

— *i Finland*
”hammaslääkäri — tandläkare”.

— *i Sverige*
”tandläkare”.

— *i Österrike*
den yrkestitel som Österrike kommer att anmäla till medlemsstaterna och kommissionen senast den 31 december 1998.

▼B

KAPITEL II

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR TANDLÄKARE

Artikel 2

Varje medlemsstat skall godkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 1 i direktiv 78/687/EEG och som finns uppräknade i artikel 3 i detta direktiv genom att ge dessa bevis, när det gäller rätten att påbörja och utöva verksamhet som tandläkare, samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

▼B

Artikel 3

De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 2 är följande:

a) *I Tyskland*

►M2 ———— ◄ ”Zeugnis aber die zahnärztliche Staatsprüfung” (statligt examensbevis för tandläkare) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

▼M2

———

▼B

b) *I Belgien*

”Diplôme legal de licencié en science dentaire/wettelijk diploma van licentiaat in de tandheelkunde” (lagstadgat examensbevis för utexaminerade tandläkare) som utfärdas av universitetens medicinska fakulteter eller av Centrala examensnämnden eller av de statliga examensnämnderna för universitetsundervisningen.

c) *I Danmark*

”Bevis for tandlægeeksamen (kandidateksamen)” (lagstadgat utbildningsbevis som visar att innehavaren har avlagt examen för tandläkare) som utfärdas av tandläkarhögskolorna samt ett bevis som utfärdas av ”Sundhedsstyrelsen”, som visar att han har fullgjort sin assistenttjänstgöring.

d) *I Frankrike*

1. ”Diplôme d'Etat de chirurgien-dentiste” (statligt examensbevis för tandläkare) som utfärdades fram till 1973 av universitetens medicinska fakulteter eller universitetsfakulteter gemensamma för medicin och farmaci.
2. ”Diplôme d'Etat de docteur en chirurgie dentaire” (statligt examensbevis för tandläkare) som utfärdas av ett universitet.

e) *I Irland*

Examensbevis som

— ”Bachelor in Dental Science (B.Dent.Sc)”,

— ”Bachelor of Dental Surgery (BDS)”, eller

— ”Licentiate in Dental Surgery (LDS)”,

som utfärdas av ett universitet eller ”The Royal College of Surgeons” i Irland.

f) *I Italien*

Examensbevis vars benämning Italien kommer att anmäla till medlemsstaterna och kommissionen inom den tidsfrist som fastställts i artikel 24.1.

g) *I Luxemburg*

”Diplôme d'Etat de docteur en médecine dentaire” (statligt examensbevis för tandläkare) som utfärdas av statens examensnämnd.

h) *I Nederländerna*

”Universitair getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen” (bevis om avlagd tandläkarexamen vid ett universitet).

i) *I Storbritannien*

Utbildningsbevis som

— ”Bachelor of Dental Surgery (BDS eller B.Ch.D.)”, eller

— ”Licentiate in Dental Surgery (LDS)”,

som utfärdas av ett universitet eller av ”The Royal Colleges”.

▼A1

(j) *in Greece*

”Πτυχίο οδοντιατρικής του Πανεπιστημίου”.

▼A2

k) *I Spanien*

Examensbevis, vars namn vid inträdet kommer att av Spanien meddelas medlemsstaterna och kommissionen.

l) *I Portugal*

”Carta curso de licenciatura em medicina dentária” (examensbevis som ger officiellt godkännande av fullgjorda studier i tandläkeri) utfärdat av en högre utbildningsanstalt.

▼A3

m) *I Österrike*

Det examensbevis som Österrike kommer att anmäla till medlemsstaterna och kommissionen senast den 31 december 1998.

n) *I Finland*

”Todistus hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinnosta — bevis om odontologi licentiat examen” som utfärdas av en medicinsk eller odontologisk universitetsfakultet samt ett bevis om praktisk utbildning som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

o) *I Sverige*

”Tandläkarexamen” ett examensbevis som utfärdas av odontologisk universitetsfakultet samt ett bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen.

▼B

KAPITEL 111

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR SPECIALISTER SOM ÄR GEMENSAMMA FÖR TVÅ ELLER FLERA MEDLEMSSTATER

Artikel 4

Varje medlemsstat, där det finns bestämmelser i lagar och andra författningar inom detta område, skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare med specialistutbildning i ortodonti och munkirurgi som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av andra medlemsstater i enlighet med artikel 2 och 3 i direktiv 78/687/EEG och som finns uppräknade i artikel 5 genom att ge dessa bevis samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

Artikel 5

De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 4 är följande:

1. **Ortodonti**

— *I Tyskland*

fachzahnärztliche Anerkennung fur Kieferorthopädie (bevis som specialisttandläkare i ortodonti) som utfärdas av en ”Landeszahnärztekammer” (tandläkarorganisation som finns i samtliga ”Länder”).

— *I Danmark*

”bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti” (bevis som innebär rätt att använda titeln tandläkare med specialistkompetens i ortodonti) som utfärdas av ”Sundhedsstyrelsen”.

— *I Frankrike*

”le titre de spécialiste en orthodontie” (specialisttitel i ortodonti) som utfärdas av den behöriga myndigheten.

— *I Irland*

▼B

intyg som specialisttandläkare i ortodonti som utfärdas av den behöriga myndighet som godkänts för detta ändamål av den behörige ministern.

— *I Nederländerna*

”getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het Specialistenregister” (bevis om erkännande och inskrivning i specialistregistret som specialisttandläkare i munkirurgi), som utfärdas av ”Specialisten-Registratiecommissie (SRC)” (specialistregistreringsnämnden).

— *I Storbritannien*

intyg över avslutad specialistutbildning i ortodonti som utfärdas av den behöriga myndigheten.

▼M1

— *I Grekland*

”τίτλος της οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής” (bevis om universitetsgrad i hälso- och sjukvård) som utfärdas av en behörig myndighet.

▼A3

— *I Finland*

”todistus erikoishammaslääkärin oikeudesta oikomishoidon alalla — bevis om specialisttandläkarrättigheten inom området tandreglering” (utbildningsbevis i tandreglering) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

— *I Sverige*

”bevis om specialistkompetens i tandreglering” som utfärdas av Socialstyrelsen.

▼B

2. **Munkirurgi**

— *I Tyskland*

”fachzahnärztliche Anerkennung fur Oralchirurgie/Mundchirurgie” (intyg som specialist i munkirurgi) som utfärdas av en ”Landeszahnärztekammer” (tandläkarorganisation för tandläkare som finns i samtliga ”Länder”).

— *I Danmark*

”bevis for tilladelse til att betegne sig som specialtandlaege i hospitalsodontologi” (intyg som innebär rätt att använda titeln tandläkare med specialistkompetens i sjukhusodontologi) som utfärdas av ”Sundhedsstyrelsen”.

— *I Irland*

intyg som specialisttandläkare i munkirurgi som utfärdas av den behöriga myndighet som erkänts för detta ändamål av den behörige ministern.

— *I Nederländerna*

”getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister” (bevis om erkännande och inskrivning i specialistregistret som specialisttandläkare i munkirurgi) som utfärdas av ”Specialisten-Registratiecommissie (SRC)” (specialistregistreringsnämnden).

— *I Storbritannien*

intyg över avslutad specialistutbildning i munkirurgi som utfärdas av den behöriga myndighet som erkänts för detta ändamål.

▼A3

— *I Finland*

”todistus erikoishammaslääkärin oikeudesta suukirurgian (hammas- ja suukirurgian) alalla — bevis om specialisttandläkarrättigheten inom området oralkirurgi (tand- och munkirurgi)” som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

▼A3

— *I Sverige*

”bevis om specialistkompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar”som utfärdas av Socialstyrelsen.

▼B

Artikel 6

1. Medborgare i medlemsstaterna som vill förvärva utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för specialister som inte utfärdas i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet får av värdlandet åläggas att uppfylla de utbildningsvillkor som fastställts för specialiteten i fråga i dess egna lagar och andra författningar.

2. Värdlandet skall emellertid helt eller delvis ta hänsyn till de utbildningar som avslutats av de medborgare som avses i punkt 1 och som styrkts genom utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis utfärdade av de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, förutsatt att villkoren för dessa utbildningar motsvarar dem som i värdlandet krävs för specialistutbildningen i fråga.

3. Sedan de behöriga myndigheterna eller organen i värdlandet på grundval av företedda utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis har kontrollerat den utbildning som tandläkaren genomgått med avseende på dess längd och innehåll, skall de informera tandläkaren om den kompletterande utbildning som krävs och vilka områden den skall omfatta.

KAPITEL IV

NUVARANDE FÖRHÅLLANDEN

Artikel 7

1. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 1 i direktiv 78/687/EEG, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare som utfärdats av dessa medlemsstater före genomförandet av nämnda direktiv tillsammans med ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt utövat verksamheten i fråga i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget.

2. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildning-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 2 och 3 i direktiv 78/687/EEG, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister som utfärdats av dessa medlemsstater före genomförandet av direktiv 78/687/EEG. Medlemsstaterna får emellertid kräva att dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att personen i fråga har utövat verksamhet som specialist under en period som motsvarar två gånger skillnaden mellan specialistutbildningens längd i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet och den minimitid för utbildningen som avses i direktiv 78/687/EEG, om dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis inte uppfyller de minimikrav för utbildningen som fastställts i artikel 2 i direktiv 78/687/EEG.

Om det emellertid före genomförandet av det här direktivet av värdlandet krävts en minimitid för utbildningen som är kortare än den tid som avses i artikel 2 i direktiv 78/687/EEG, får den skillnad som omnämns i första stycket dock endast bestämmas med hänvisning till den minimitid för utbildningen som föreskrivits av den staten.

▼M1

3. När det gäller medborgare i medlemsstater vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare eller specialister (ortodonti och munkirurgi) inte överensstämmer med den kompetens

▼M1

och de benämningar som anges i artikel 3 och 5, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats av dessa medlemsstater tillsammans med ett intyg utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen. Av intyget skall framgå att utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare eller specialister (ortodonti och munkirurgi) utfärdats efter avslutad utbildning i enlighet med de bestämmelser i direktiv 78/687/EEG som avses i artikel 2 eller 4 i föreliggande direktiv och av de medlemsstater som utfärdat dem betraktas som den kompetens eller de benämningar som anges i artikel 3 eller 5 i detta direktiv.

▼M2

Artikel 7a

1. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare intygar utbildning som fullgjorts inom f.d. Tyska Demokratiska Republikens territorium och som inte uppfyller de minimikrav för utbildningen som fastställts i artikel 1 i direktiv 78/687/EEG, skall medlemsstaterna förutom Tyskland erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tillräckligt bevis, om

— de intygar utbildning som påbörjats före det tyska enandet,

— de berättigar innehavarna att utöva verksamhet som tandläkare inom Tysklands hela territorium på samma villkor som enligt de bevis som utfärdats av de behöriga tyska myndigheterna och som avses i artikel 3 a, och

— de åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga tyska myndigheterna som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt har utövat verksamheten i fråga i Tyskland i minst tre år i följd under en femårsperiod före tidpunkten för utfärdandet av intyget.

2. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för specialister intygar utbildning som fullgjorts inom f.d. Tyska Demokratiska Republikens territorium och som inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artiklarna 2 och 3 i direktiv 78/687/EEG, skall medlemsstaterna förutom Tyskland erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tillräckligt bevis, om

— de intygar utbildning som påbörjats före det tyska enandet, och

— de berättigar innehavarna att som specialist utöva verksamheten i fråga inom Tysklands hela territorium på samma villkor som enligt de bevis som utfärdats av de behöriga tyska myndigheterna och som avses i artikel 5.1 och 5.2.

Medlemsstaterna får emellertid kräva att dessa utbildnings, examens- och andra behörighetsbevis åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga tyska myndigheterna eller organen som visar att innehavarna av bevis för specialist har utövat verksamheten i fråga under en period som motsvarar två gånger skillnaden mellan den utbildning som fullgjorts inom tyskt territorium och den minimitid för utbildningen som fastställts i direktiv 78/687/EEG, om de inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 2 i direktiv 78/687/EEG.

▼B

KAPITEL V

ANVÄNDNING AV AKADEMISK TITEL

Artikel 8

1. Med beaktande av artikel 17 skall värdlandet se till att medborgare i medlemsstaterna som uppfyller villkoren i ►A3 artikel 2, 4, 7, 19, 19a och 19b ◄ får rätt att använda den erkända akademiska titeln, i den mån den inte är identisk med yrkestiteln, eller eventuellt förkortningen av denna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet på språket i det landet. Värdlandet får kräva att denna titel åtföljs av namnet på och platsen för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

▼B

2. Om den akademiska titel som används i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet kan förväxlas med en titel som i värdlandet kräver kompletterande utbildning, som personen i fråga inte har genomgått, får värdlandet kräva att denne använder den först nämnda titeln i en lämplig form som värdlandet anger.

KAPITEL VI

BESTÄMMELSER FÖR ATT UNDERLÄTTA DET FAKTISKA UTÖVANDET AV ETABLERINGSRÄTTEN OCH FRIHETEN ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER NÄR DET GÄLLER VERKSAMHET SOM TANDLÄKARE

A. **Särbestämmelser om etableringsrätten**

Artikel 9

1. Ett värdland som kräver bevis om god vandel eller bevis om gott uppförande av de egna medborgare som vill påbörja sådan verksamhet som avses i artikel 1 skall när det gäller medborgare från andra medlemsstater som tillräckligt bevis godta ett intyg utfärdat av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att det landets krav på god vandel eller gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga är uppfyllda.

2. Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs bevis om god vandel eller bevis om gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga, får värdlandet kräva att personen i fråga företer utdrag ur kriminalregistret eller eventuellt motsvarande handling utfärdad av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

3. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium, innan personen i fråga etablerade sig i det landet, och som sannolikt kommer att påverka rätten att påbörja verksamheten i fråga inom dess territorium, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena, om de sannolikt kommer att påverka rätten att i den medlemsstaten påbörja verksamheten i fråga. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de intyg eller handlingar som de har utfärdat.

4. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 10

1. Om det i ett värdland finns bestämmelser i lagar och andra författningar om krav på god vandel eller gott anseende samt bestämmelser om disciplinpåföljd i händelse av allvarligt fel i yrkesutövningen eller om fällande dom på grund av lagöverträdelser i samband med den yrkesutövning som avses i artikel 1, skall ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet till värdlandet överlämna alla upplysningar som behövs om de åtgärder eller disciplinpåföljder av yrkesmässig eller administrativ karaktär som vidtagits mot personen i fråga, eller om de straffrättsliga påföljder på grund av lagöverträdelser som ådömts denne under yrkesutövningen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

2. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium, innan personen i fråga etablerade sig i det landet, och som sannolikt kommer att påverka rätten att inom dess territorium utöva verksamheten i fråga, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

▼B

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena, om de sannolikt kommer att påverka rätten att i den medlemsstaten utöva verksamheten i fråga. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de upplysningar som överlämnats i enlighet med punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 11

Om värdlandet kräver intyg om den fysiska eller psykiska hälsan av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet som tillräckligt bevis godta den handling som krävs i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs några handlingar av detta slag för att påbörja eller utöva verksamheten i fråga, skall värdlandet godta ett intyg som utfärdats av en behörig myndighet i det landet och som motsvarar de intyg som utfärdas i värdlandet.

Artikel 12

Handlingar som utfärdats i enlighet med artikel 9, 10 och 11 får när de företes inte vara äldre än tre månader räknat från dagen för utfärdandet.

Artikel 13

1. Det förfarande som genomförs enligt artikel 9, 10 och 11 för att personen i fråga skall beviljas tillstånd att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1 skall avslutas snarast möjligt och senast tre månader efter det att samtliga handlingar som rör denna person inlämnats med beaktande av de förseningar som kan uppstå på grund av eventuella överklaganden efter det att detta förfarande genomförts.

2. I de fall som avses i artikel 9.3 och 10.2 skall en begäran om ny utredning medföra att den tidsfrist som fastställts i punkt 1 förlängs.

Den medlemsstat som rådfrågats skall avge svar inom tre månader.

Efter att ha mottagit svaret eller efter tidsfristens utgång skall värdlandet fortsätta det förfarande som avses i punkt 1.

Artikel 14

Om värdlandet kräver att de egna medborgare som vill påbörja eller utöva den verksamhet som avses i artikel 1 avlägger ed eller avger en högtidlig försäkran och om formen för en sådan ed eller försäkran inte kan användas av medborgare i andra medlemsstater, skall värdlandet se till att en lämplig och likvärdig form av ed eller försäkran erbjuds personen i fråga.

B. **Särbestämmelser om tillhandahållande av tjänster**

Artikel 15

1. Om en medlemsstat av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet enligt artikel 1 kräver antingen ett tillstånd eller medlemskap eller inregistrering i yrkesorganisation eller motsvarande organ, skall det landet undanta medlemsstaternas medborgare från detta krav.

Personen i fråga skall tillhandahålla tjänster med samma rättigheter och skyldigheter som medborgarna i värdlandet; han skall särskilt vara underkastad de administrativa reglerna för yrkesutövningen som tillämpas i värdlandet.

För detta ändamål och som komplettering till den förklaring om tillhandahållande av tjänster som avses i punkt 2 får medlemsstaterna för att

▼B

göra det möjligt att tillämpa de disciplinära bestämmelser som gäller för yrkesutövningen inom deras territorium kräva antingen automatisk tillfällig inregistrering eller proformamedlemskap i en yrkesorganisation eller motsvarande organ eller inregistrering, förutsatt att en sådan inregistrering inte fördröjer eller på något sätt komplicerar tillhandahållandet av tjänster eller orsakar den person som tillhandahåller tjänster extrakostnader.

Om värdlandet beslutar om en åtgärd enligt andra stycket eller blir uppmärksam på sakförhållanden som strider mot dessa bestämmelser, skall det landet genast underrätta medlemsstaten där personen i fråga har etablerat sig.

2. Värdlandet får kräva att personen i fråga lämnar ett förhandsmeddelande till de behöriga myndigheterna att han tillhandahåller tjänster, i den mån dessa innebär tillfällig vistelse inom den statens territorium.

I brådskande fall får detta meddelande lämnas så snart som möjligt efter det att tjänsterna har tillhandahållits.

3. Enligt punkt 1 och 2 får värdlandet kräva att personen i fråga företer en eller flera handlingar med följande upplysningar:

— det meddelande som avses i punkt 2,

— ett intyg som visar att personen i fråga författningsenligt utövar verksamheten i fråga i den medlemsstat där han har etablerat sig,

— ett intyg att personen i fråga innehar ettdera av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som krävs för att tillhandahålla tjänsterna i fråga och som avses i detta direktiv.

4. Den handling eller de handlingar som nämns i punkt 3 får när de företes inte vara äldre än tolv månader räknat från dagen för utfärdandet.

5. Om en medlemsstat, tillfälligt eller varaktigt, helt eller delvis, berövar en av de egna medborgarna eller en medborgare från en annan medlemsstat som etablerat sig inom dess territorium rätten att utöva den verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet där så är lämpligt se till att det intyg som avses i punkt 3 andra strecksatsen tillfälligt eller varaktigt återkallas.

Artikel 16

Om inregistrering i socialförsäkringen krävs i värdlandet för att med ett försäkringsorgan göra avräkning för tjänster som tillhandahålls personer som är försäkrade inom ramen för ett socialförsäkringssystem, skall det landet undanta de yrkesutövare i medlemsstaterna som etablerat sig i en annan medlemsstat från detta krav, om tillhandahållandet av tjänster medför resor för personen i fråga.

I samtliga fall av tillhandahållande av tjänster som medför resor för personen i fråga får värdlandet kräva att denne på förhand eller, i brådskande fall, efteråt så snart som möjligt lämnar upplysningar till detta organ om de tjänster som tillhandahålls.

C. **Bestämmelser som är gemensamma för etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster**

Artikel 17

1. Om användningen av yrkestiteln för sådan verksamhet som avses i artikel 1 är reglerad i värdlandet, skall medborgare från andra medlemsstater som uppfyller villkoren i ►A3 artikel 2, 7.1, 19, 19a och 19b ◄ använda den yrkestitel i värdlandet som i det landet motsvarar dessa villkor, även i titelns förkortade form.

2. Punkt 1 skall även tillämpas på användningen av yrkestitlar som specialist för de tandläkare som uppfyller villkoren i artikel 4 och 7.2.

▼B

Artikel 18

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt för personerna i fråga att erhålla upplysningar om hälso- och socialförsäkringslagstiftningen och, där så är lämpligt, om de yrkesetiska reglerna i värdlandet.

För detta ändamål får medlemsstaterna upprätta informationskontor där dessa personer kan få de upplysningar som behövs. Vid etablering får värdländerna kräva att personerna i fråga kontaktar dessa kontor.

2. Medlemsstaterna får upprätta de kontor som avses i punkt 1 vid de behöriga myndigheterna och organen, som de måste utse inom den tidsfrist som fastställts i artikel 24.1.

3. Medlemsstaterna skall se till att, där så är lämpligt, personerna i fråga i deras eget och deras patienters intresse förvärvar de språkkunskaper som krävs för att utöva yrket i värdlandet.

KAPITEL VII

ÖVERGÅNGSÅTGÄRDER FÖR DEN SPECIELLA SITUATIONEN I ITALIEN

Artikel 19

Fr.o.m den tidpunkt då Italien vidtar de åtgärder som krävs för att uppfylla villkoren i detta direktiv skall medlemsstaterna när det gäller rätten att utöva den verksamhet som avses i artikel 1 i detta direktiv erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för läkare som i Italien utfärdas till personer som hade påbörjat sin läkarutbildning på universitetsnivå senast 18 månader efter dagen för anmälan av detta direktiv tillsammans med ett intyg utfärdat av de behöriga italienska myndigheterna som visar att dessa personer faktiskt, på föreskrivet sätt och huvudsakligen har utövat den verksamhet som nämns i artikel 5 i direktiv 78/687/EEG i Italien i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget och att dessa personer är behöriga att utöva nämnda verksamhet på samma villkor som innehavare av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 3 f i detta direktiv.

Undantagna från kravet på tre års erfarenhet enligt första stycket är de personer som har avslutat studier som pågått i minst tre år och som av de behöriga myndigheterna intygats vara likvärdiga med den utbildning som avses i artikel 1 i direktiv 78/687/EEG.

▼A2

Artikel 19a

Från den dag när Spanien vidtar nödvändiga åtgärder för att följa detta direktiv skall medlemsstaterna för att utföra de verksamheter som anges i artikel 1 i detta direktiv erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i Spanien till personer som har påbörjat sin medicinska utbildning vid universitet innan inträdet, åtföljt av ett intyg utfärdat av de behöriga spanska myndigheterna om att dessa personer faktiskt och författningsenligt har utövat verksamheten i fråga, som anges i artikel 5 i direktiv 78/687/EEG, i Spanien i minst tre år i följd under en femårsperiod före utfärdandet av intyget och att dessa personer är berättigade att utföra verksamheten enligt samma villkor som innehavare av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som anges i artikel 3 k i detta direktiv.

Kravet på tre års erfarenhet som anges i första stycket kan åsidosättas vad avser personer som har fullgjort minst tre års studier som intygas av behöriga myndigheter som likvärdiga den utbildning som anges i artikel 1 i direkiv 78/687/EEG.

▼A3

Artikel 19b

Från och med den tidpunkt då Österrike vidtar åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv skall medlemsstaterna, för att

▼A3

kunna genomföra den verksamhet som avses i artikel 1 i direktivet, erkänna de utbildnings- och examensbevis och andra behörighetsbevis för läkare som i Österrike tilldelas dem som påbörjat sin universitetsutbildning före den 1 januari 1994 tillsammans med ett intyg som utfärdas av de behöriga österrikiska myndigheterna, att dessa personer faktiskt, på föreskrivet sätt och huvudsakligen i Österrike har ägnat sig åt den verksamhet som finns närmare angiven i artikel 5 i direktiv 78/687/EEG i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av beviset och att dessa personer är behöriga att utöva nämnda verksamhet på samma villkor som de som innehar de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 3 m.

Det krav på tre års erfarenhet som avses i första stycket skall frångås, när det gäller personer som med framgång har avslutat minst tre års studier, vilka av de behöriga myndigheterna intygats motsvara den utbildning som avses i artikel 1 i direktiv 78/687/EEG.

▼B

KAPITEL VIII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 20

De medlemsstater som kräver att de egna medborgarna avslutar en förberedande praktiktjänstgöring för att kunna förordnas till tandläkare inom socialförsäkringen får ålägga medborgare från andra medlemsstater samma krav för en tid av åtta år från dagen för anmälan av detta direktiv. Praktiktjänstgöringen får emellertid inte överskrida sex månader.

Artikel 21

Om det föreligger välgrundat tvivel får värdlandet kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat styrker äktheten av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i den andra medlemsstaten och som avses i kapitel II, III och IV samt styrker att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren i direktiv 78/687/EEG.

Artikel 22

Inom den tidsfrist som fastställts i artikel 24.1 skall medlemsstaterna utse de myndigheter och organ som är behöriga att utfärda eller ta emot utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis samt de handlingar och upplysningar som avses i detta direktiv och skall genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Artikel 23

Detta direktiv skall även tillämpas på de medborgare i medlemsstaterna som i enlighet med förordning (EEG) nr 1612/68 i egenskap av anställda utövar eller kommer att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

Artikel 24

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom 18 månader efter dagen för anmälan och genast underrätta kommissionen om detta. Italien skall emellertid vidta dessa åtgärder inom en tidsfrist av högst sex år och i alla händelser när de åtgärder vidtas som är nödvändiga för att följa direktiv 78/687/EEG.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 25

Om det vid genomförandet av detta direktiv skulle uppstå allvarligare svårigheter för en medlemsstat inom vissa områden, skall kommis-

▼B

sionen i samverkan med det landet undersöka dessa svårigheter och begära yttrande från den kommitte bestående av högre tjänstemän inom hälsoväsendet som upprättats enligt beslut 75/365/EEG [1] i dess lydelse enligt beslut 78/689/EEG [2].

I mån av behov skall kommissionen lägga fram lämpliga förslag för rådet.

Artikel 26

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

[1] EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 19.
[2] EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 17.